СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК

UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLIII. Ч. 153. Джерзи Сити, Н. Дж., середа, 3 липня 1935. — VOL. XLIII. No. 153. Jersey City, N. J., Wednesday, July 3, 1935. THREE CENTS

УЖИТКОВІ КОРПОРАЦІЇ СИЛЬНІШІ ЯК ПРЕЗИДЕНТ

ВАШИНГТОН. — Від кількох днів ведено між конгресменами завзяту агітацію проти домагання президента Рузвелта, щоб у законопроєкті про контролю над ужитками виключити клявзулю про розвязання корпорацій. Агітація („лабі") викликала негодування конгресмена Маркантонія з Ню Йорку й він вніс резолюцію, щоб розслідити ці надужиття. Таку саму резолюцію піднявся поставити в сенаті сенатор Гвілер. У межичасі прийшло в палаті послів до голосування над законопроєктом, що його вже приняв сенат давніше. За домагання президента голосували 146 конгресменів, проти 216. Голосування не було поіменне. Багато конгресменів не явилися в часі голосування. На підставі конгресового правильника можна ще раз безпосередньо перевести поіменне голосування над цією самою справою. З огляду на велике число противників нема певности, чи вислід голосування можна основно змінити.

ПОСАДНИК ЛЯ ГВАРДІЯ ВИГРАВ.

НЮ ЙОРК.—В понеділок розглядав найвищий суд полудневої нюйорської округи позов проти посадника Ля Гвардії з домаганням, щоб його усунути з його становища за те, що він як посадник приняв ціле членство в федеральній комісії для роздавання запомог. Суддя Котіло видав присуд з признанням законного поведення посадника. Суддя є того погляду, що посадник приняв членство в комісії лише як дорадник, а не як урядовець і його робота була патріотична, а не фахова.

ЮНІЯ ПОСЛУГАЧІВ У ВОЗАХ ПУЛМАНА ПРИЗНАНА.

ВАШИНГТОН. — Після десять-літньої боротьби братства послугачів у спальних возах Пулмана воно діждалося признання, як юнія, з боку дирекції компанії Пулмана. Краєвий комітет для посередництва залізничників посвідчив, що братство належить до Американської Федерації Праці, а його члени заявилися 5,931 голосами проти творення компанічної юнії. Проти них були 1,422 голоси.

ЗА ФЕДЕРАЛЬНУ ПІДМОГУ В УТРИМАННІ ПРИЛЮДНИХ ШКІЛ.

ДЕНВЕР (Колоредо). — Тут відбувається Краєва Вчительська конвенція. Принято внесок, щоб постаратися за видання федерального закону, на підставі котрого федеральний уряд мав би обовязок покривати одну четвертину видатків на утримання прилюдних шкіл. Це був би спосіб завести один плян науки у всіх стейтах і зрівнати вчительські платні.

СЕСТРА СЕВЕРИНА ВІДІХАЛА ДО РІДНОГО КРАЮ.

НЮ ЙОРК. — Сестра Северина ЧСВВ, що перебувала в Злучених Державах близько пів року й обїздила українські громади з виставою предметів українського народнього мистецтва, головно народніх вишивок з усіх земель України, відїхала в понеділок кораблем „Пуласкі" до рідного краю. Тому, що зближається початок нового шкільного року, з краю присилали домагання її повороту скорше, ніж було пляновane. Невелика громада знайомих відпровадила її до корабля, бажаючи їй щасливої дороги й корисної праці для батьківщини на підставі досвіду, призбираного в Америці.

ПОКІНЧИЛИ ЦІЛОМІСЯЧНІ ЗМАГАННЯ В ЛЕТУНСТВІ.

МЕРІДІЄН (Місісіпі). — Браття Фред і Кій, що в літаку „Ол Мисс" перебули в повітрі 27 днів, 5 годин і 34 минути, покінчили в понеділок у годині 6.06 свої змагання. Вони побили всі попередні урядові й неурядові осяги у витревалости в довгому літанню. Губернатор стейту, Дж. Д. Селлерс, привитав летунів при висіданню й перебрав їх барограф, тобто інструмент, що реєструє висоту лету літака.

ШПИТАЛЬНИЙ КОРАБЕЛЬ ДЛЯ БІДНИХ ДІТЕЙ.

НЮ ЙОРК. — У понеділок відбув прогулькову подорож уперше новозбудований огнетревалий корабель „Ст. Джанс Гілд" з 800 дітьми нижче 12 літ та їх матерями, щоб дати їм нагоду надихатися свіжим повітрям та нагрітися в літньому світлі сонця на морі. Корабель збирав дітей з пристані при Іст 22-гій улиці в Ню Йорку, опісля пристанув іще при 3-тій улиці й виїхав аж до Сенді Гук, на побережу стейту Ню Джерзи. Там бідні хворобиті діти свобідно розтаборилися на покладі корабля, дістали всякий потрібний харч та опіку від лікарів і доглядачок і вернулися в годині 5-тій увечір домів. Такі безплатні прогулькы будуть відбуватися кожного дня, в літі для хоробитих дітей з Ню Йорку й Бруклина.

ПОВІДОМЛЕННЯ В СПРАВІ ВИМІНИ ГРАМОТ

В останніх днях червня відділи прислали велике число грамот для виміни зі старого до нового роду обезпечення. Отже ті всі грамоти, які були прислані до головної канцелярії між 25-тим і 30-тим червнем, не могли вже бути змінені з кінцем минулого місяця, а тому будуть змінені на протязі цього місяця.

При тій нагоді пригадуємо, що колиб на руках відділових секретарів знаходилися ще якісь старі грамоти для виміни, то ті грамоти треба НЕГАЙНО прислати до головної канцелярії, а головна канцелярія змінилаб їх іще разом з тими грамотами, які остались для виміни з минулого місяця.

Головна канцелярія У. Н. Союза.

СТЕФАНИКІВ СИН ІДЕ ДО КАНАДИ.

Едмонтонський щоденник „Джорнал" з 4 червня подає з невідомого джерела вістку, що до Канади має приїхати наступного місяця Юрко Стефаник, син відомого українського письменника Василя Стефаника. Молодий Стефаник має бути в Едмонтоні до університету.

ПЯТЬ УБИВСТВ І ОДНО САМОВБИВСТВО.

В Валя Пержу (Румунія) посварився якийсь Богданов зі своєю жінкою. Родина хотіла їх поєднати. Даремно. Богданов кинувся на власного батька й заколов його, потім заколов і матір і брата і свою жінку й свою одиноку дитину. Після цих пятьох убивств Богданов повісився. Припускають, що вбивник збожеволів.

БОРОДАТА ЦАРИЦЯ.

Англійський подорожник Рішер оповідає, як він був свідком вибору короля в одній із негритянських племен у британській Кенії. Помер царик того племени. Почалася боротьба за вибір нового царика. Між борцями була й жінка, що мала густу бороду. А те племя має взагалі слабий поріст на лиці. Борода жінка вважається там за істоту вищої породи. От і вибрано ту бородату негритянку царицею того племени.

ТЕОРІЯ РАСИЗМУ РОЗВИВАЄТЬСЯ.

З Угорщини доносять, що там починає розвиватися культ старої поганської релігії і старих обичаїв. І так у Годоло, літницю регента Горстого, коло Будапешту, група, зложена з 30 вірних, збиралася, щоб відсвяткувати свято весни старим туранським звичаєм. Вони запалили вогонь перед вівтарем „бога війни" і співали похвальні пісні. Часописи доносять, що між збираними селянами були і кілька міністеріяльних радних. Сторонники туранських обрядів числять роки від урождення Атилі, отже тепер у них 1501 рік. Поздоровляють себе взаїмно такими словами: „Існує бог Угрів і я не узнаю інших богів".

БУДОВА ТУРИСТИЧНИХ ЗАХИСТІВ У КАРПАТАХ.

У найближчому часі розпічнеться будова цілої низки нових туристичних захистів у Карпатах, м. і. у Біщадах на Климці, в Горганах на Вишківському просику, в долині Голоди, на Сущині, в пасмі Чорної Полонини, в Чорногорі на Кукілю і в Чивчинських горах на Копилясі, Попадинці та Балтасулі.

ПЯТЬ ЛІТ ЗА ОГРАБЛЕННЯ БАНКУ.

Поліційний суддя МекДаналд в Йорктові, Саск., видав присуд у справі Івана Музики, обвинуваченого за ограблення банку в Елфрос 18 травня. Музика має відсидіти пять літ у карнім заведенню в Принс Альберт.

Музика, син фармера з Вішарт, признався до грабіжу в банку в Елфрос суми $1,574. Свій учинок старався закрити в той спосіб, що привязав себе в лісі до дерева і так дав себе поліції знайти, а тоді сказав, що його самого хтось ограбив.

ОПРАВДАНА З ЗАКИДУ ДУШОГУБСТВА ВТОПИЛАСЯ.

Альма Ротенбері, оправдана кілька днів тому з закиду, що вбила свого чоловіка, старого архітекта, сама зробила собі смерть 5 червня в Крайстчорч, у повіті Весекс в Англії.

Завзята жінка шість разів проколола собі груди ножем і кинулася в ріку, щоб утопитися, колиб рани не вистарчали, щоб зробити смерть. Однакож кидатися їй у воду не було потрібно, бо три удари ножем досягли її серця і вистарчили, щоб вона вмерла. Вона була вже нежива, коли впала у воду, осудив коронер, що перепроваджував розслідження обстанин смерти.

Листи, знайдені в торбинці жінки, доказують, що воан рішила зробити собі смерть іще підчас судової розправи, коли її любовника, 19-літнього шофера Стонера, засуджено на кару смерти як властивого душогуба. 38-літня вдова призналася на розправі, що була любовницею свого шофера і що її чоловік про це знав.

АРЕШТУВАЛИ ДИРЕКТОРА.

Люстраційна комісія викрила в касі городського суду в Богородчанах великі надужитя. У звязку з цим арештували директора каси Антона Германа та відставили до вязниці в Станиславові.

КОМУНІСТИЧНИЙ ПРОЦЕС.

Окружний суд у Луцьку на виїздовій сесії в Ковлі оголосив присуд у процесі проти 10 обвинуваченых у комуністичній діяльности. Всіх засуджено на кару від 2 до 10 літ.

АВТОМ ПО СУХОДОЛІ І ВОДІ.

Німецький інжинір Яков Бавлі переїхав своїм автом, збудованим для суходолу і води, канал Ля Манш. Виїхав у супроводі французького корабля в годині 11.10, приїхав в годині 19.30 до Доверу. Отже переїзд тревав 8 годин і 20 минут.

$12,000,000 НА НАСІННЯ І ПАШУ.

Саскачеванський міністер рільництва, Таггард, видав звідомлення, з якого виходить, що допомога в насінню та пашу для фармерів у Саскачеванї в 1935 р. буде вартувати приблизно 12 міліонів долярів. Актуальні видатки до дня звідомлення були $11,481,007.

ГЛУХОНІМА ЗАГОВОРИЛА ПЕРЕД САМОЮ СМЕРТЮ.

Незвичайний випадок стався в Дейспрінг, Нова Скошія. Там умерла в 56 році життя Севіла Нокс. Вона була глухоніма від уродження. Захорувала на інфлюенцу. Доглядала її підчас недуги сусідка, пані Конрад. Більше з привички, ніж через що інше вона сказала до хорої: „Як тобі?" Хора зовсім виразно відповіла: „Не дуже добре". Пані Конрад заніміла з дива, а хора по хвилі запитала: „Де є мій брат Артур?" Це були її останні слова.

РОЗДОР СЕРЕД ГРЕЦЬКОЇ ЦЕРКВИ.

Цікавий конфлікт вибух у грецькій православній церкві. Частина грецького духовенства з трома єпископами з місцевостей Діміртіне, Занте і Фльоріна виступила з домаганням, щоб з грецької церкви усунути календар нового стилю, принятий перед кількома роками, і привернути назад старий стиль (юліянський). Це домагання предложено урядови, але він заявив, що рішення в цій справі лишає синодови. Атенський архиепископ і синод грецької церкви заявилися проти домагання недвоволеного духовенства, маючи за собою решту духовенства. На засіданні синоду невдоволених єпископів, які надіслали заяву про виступлення з грецької церкви і проголошення схизми, усунено з їхніх становищ.

„Антінайка Неа" пише, що причиною схизми є „махінації чужинної пропаганди, що хотять розбити єдність грецького народу, якого символом національної єдности є церква". Як виходить з голосів преси, по стороні невдоволених єпископів стоїть значне число нижчого провінціяльного духовенства, зате клир вищий держить зі синодом.

БОЛЬШЕВИЦЬКА ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ.

Дня 21. травня ц. р. відбулося засідання літературної комісії УАМЛІН-у, яка приступила до виконання ріщення ЦККП(б)У про видання підручника історії української літератури. Науковий секретар літературної комісії і співавтор підручника, І. Йосипчук, виголосив реферат про Котляревського. В дискусії взяли участь Смілянський, Колесник, Костенко, проф. Филипович, проф. Попов, проф. Коганович, прелегенти Лебедев і Курилюк. Реасумуючи дискусію, председник зібрання С. Щупак ствердив, що ревізія поглядів на Котляревського, якої доконав Йосипчук, забезпечила очищення того періоду української літератури з буржуазно-націоналістичних налетів. (ВУ).

АСЕНТИРУНКОВА АФЕРА.

У косівському повіті викрили асентирункову аферу. Арештували в звязку з аферою кілька осіб.

БОЛЬШЕВИЦЬКІ „ОСЯГИ" НА ПОЛІ НАРОДНЬОЇ ОСВІТИ

МОСКВА. — „Червоний Гірник" з 8-го червня обговорює широко браки в советських школах. Обговорюють такі справи з приводу закінчення шкільного року й інші советські часописи. І згідно стверджують, що найбільшим лихом, яке дезорганізує навчання дітей, є цілковитий брак шкільних підручників, досвідчальних приладів, належної літератури і т. д.

ВИБИРАЄТЬСЯ ЗАКРІПЛЯТИ ПОЛЬСЬКО-НІМЕЦЬКУ ДРУЖБУ.

ВАРШАВА. — Оголошено урядово, що полковник Йосиф Бек, польський міністер справ заграничних, вибирається з візитою до Берліна. Має це бути в звязку з тим, що Польщу відвідали д-р Павло Гебельс, німецький міністер пропаганди, і Герман Герінг, німецький міністер авіяції. Отже тепер випадало Польщі ревізитувати Німеччину. Одначе поправді йде про те, щоб заманіфестувати з польського боку, що смерть Пілсудського в нічім не змінила приязного відношення Польщі до Німеччини.

НЕСПОДІВАНКА.

БЕРЛІН. — Для німецького уряду являється нагла візита польського міністра великою несподіванкою. Тому не виготовлено покищо навіть програми привіту.

ЗДИЧІННЯ МОЛОДІ ПІД СОВЕТСЬКИМ РЕЖІМОМ.

КИЇВ. — На Криворіжжі відбувався в перших днях червня судовий процес, на якім виступали неповнолітні хлопці (коло 17 літ), яких обвинувачено за те, що знасилували малолітню дівчину-піонірку (з організації комуністичної молоді). Плян знасилування дівчини підготовляли довший час на нарадах, на яких були присутні діти, що мали по 11, 14, і 17 літ життя. Два з обвинувачених, Бахвалів і Віприцький, були вже венерично хорі й лікувалися, про що знали їхні товариші. Одначе це не спинило їх від виконання злочину, якому приглядалися між іншими й 11-річні підлітки.

Слідство виказало застрашаючі малюнки морального здичіння дітей. Вони займалися систематичними крадіжами, газардовою грою, алькоголізмом, розпустою і грабунками. Свої злочини діти задержували в таємниці. На особливу увагу заслугує те, що діти-злочинці не належали до т. зв. безпризорних (що внаслідок терору й голоду втратили батьків. — Ред.), а жили в своїх родинах і вчилися в школах, як інші нормально виховані діти. Судова саля була виповнена вщерть публікою, яка була обурена до глибини тим, що почула. Суд присудив малолітніх Бахвалова й Віприцького до розстрілу, згідно з новим советським законом. Присуд над дітьми виконано.

СОРОКЛІТТЯ КООПЕРАТИВНОГО БАНКУ.

БРОДИ (Галичина). — „Україн-банк" у Бродах відсвяткував 40-ліття своєї діяльности богослуженням та академією з привітами й рефератами.

ДЛЯ ВИХОВАННЯ ПРОВІДНИЦЬ ДИТЯЧИХ САДКІВ.

ЛЬВІВ. — У Галичині маємо під цю пору коло 500 українських дитячих садків. З новим шкільним роком „Рідна Школа" отвирає семинарію, з якої будуть виходити провідниці дитячих садків.

ПРИСУД ТАКИ ЗАТВЕРДЖЕНО.

ТЕРНОПІЛЬ (Галичина). — Окружний суд затвердив кару, наложену старостком на О. Пісецького (10 днів арешту, або 200 злотих) за те, що на похороні д-ра Мізеса вжив слів „Нехай та наша українська земля тобі легкою буде". Присуд каже, що тим чином „обвинуваченій на публічним місці демонстративно показав нехіть та легковаження польської держави, висловлюючись про польську територію як про українську землю".

ВБИЛИ ПОЛІЦАЯ.

ЛЬВІВ. — З дубенського повіту на Волині доносять що недалеко від Варкович хтось застрілив польського поліцая Яна Бернацького. Стріл був надзвичайно цільний, бо куля пройшла серцеву клітку.

ВИБОРЧІ НАДУЖИТТЯ.

ТЕРНОПІЛЬ. — При самоуправних виборах дізнялися в цілій Тернопільщині великі зловживання, почавши від виборів до громадських рад. Тому ціла самоуправа в тернопільському повіті з українською більшістю опинилась тепер в польських руках.

ПРОЦЕС ЗА ВБИВСТВО СОЛТИСА-ХРУНЯ.

СТАНИСЛАВІВ. — За вбивство солтиса громади Угринів Старий, Ількова, судять Г. Перегиняка. Прокуратор каже, що ОУН видала засуд смерти на Ількова за його прилюдні виступи проти цієї організації. Перегиняк твердить, що зробив це в особистої пімсти на солтиса.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 3, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

За оголошення редакція не відповідає.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ПІД СВЯТО НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Коли пишемо ці рядки, не в одній українській громаді в Америці думають наші громадяни про те, щоб виступити якнайвеличавіше в маніфестаційних патріотичних походах, звязаних з найбільшим американським святом — "Fourth of July". З описів, які появляються в нашім часописі рік-річно по Святі Незалежности, переконуємося, що американські Українці намагаються по місцевостях виступати на тім святі зорганізовано, як українські групи, в національних українських строях і з американськими й українськими національними прапорами.

Коли кинемо оком кілька років назад і спинимося на пропамятнім 1918 році, коли то в цілій Америці особливо торжественно святкували Свято Незалежности, а в Европі стояв у боєвих рядах міліон американських жовнірів, а між ними 15,000 Українців, тоді вичитаємо в „Свободі" ось що:

„Нині могутнім відгомоном несеться з грудей міліонів і міліонів людей скрізь в американській республиці один голос: Домагаємося волі для України й для всіх народів! Як прапор американський так і прапор український, що нині мають свобідно в повітрю по містах Злучених Держав — це знамя волі й свободи, за яку боролись батьки цеї республики й за яку борються тепер її сини, а також і сини поневолених у старім світі. Сьогодні емігранти зпосеред тих поневолених народів своєю участю у святі показують свою лояльність демократії американській і демократії цілого світа, бо вони знають, що лише там може бути правда й справедливість, де панує демократія, де нарід є сам собі господарем".

Американські жовніри, між якими, як сказано вище, були й тисячі Українців, пішли з Америки до Европи, щоб згідно з американською традицією, освяченою Святом Незалежности, наставляти грудь в обороні демократії. Тому в пропамятне Свято Незалежности з 1918 року засипано Вашингтон тисячами телеграм і протестів, якими взивали американські Українці президента Вилсона й секретаря стейту Ленсинга памятати в американське свято незалежности за змагання поневоленого українського народу до державної незалежности.

Та вже тоді наш орган добре здавав собі справу з того, що може статися з проголошеними гаслами про визволення поневолених. І тому виразно підкреслив, що за ту ідею, за ідею визволення України прийдеться ще боротись не тільки нам, але й нашим дітям, заки вона здійсниться. Отсе вважаємо за відповідне пригадати й під цьогорічне свято.

Д-р Остап Грицай.

ЧИТАЙТЕ ВИДАННЯ КНИГОЗБІРНІ „ВІСТНИКА"

Редакція нашого найповажнішого літературного органу, львівського **„Вістника"**, видаваного **д-ром Дмитром Донцовом**, дбає ще — мов наперекір діймаючій матеріяльній скруті, з якою „Вістник", як у повні незалежний, національний орган мусить від початку свого існування боротися! — і про незвичайно цінний додаток до свойого журналу, а саме про „Книгозбірню", яка час до часу видає невеличкі книжечки. А щож то за книжечки і яка їх ціль? Про це в оповістці редакції, поміщеній на обгортці першого випуску, книжечки про Мусоліня, читаємо таке: **„Перестаріялі соціялістично-лібералні доктрини** в корені знищили в нашій суспільности розуміння найпримітивніших засад розвою й упадку суспільств, даліж основних, вічних і незмінних пружин людських учинків, а вкінці **розуміння ваги індивідуальности й характеру для громадського життя.** І от саме, щоб показати значіння тих вічних вартостей, протиставляючи їх сумнівним вартостям соціялістично-ліберального світу, що запанували в нас від XIX. в., зважилися ми видавати суспільницькі твори старих майстрів у нас нехтованій чи тому не переложені, а також твори, які знайомилиб наше громадянство з новими — теж у нас нехтованими — духовими течіями Заходу. Книгозбірня призначена не для аматорів „популярної" літератури, лиш для інтелігенції, якій не тільки так називається, а й хоче нею бути".

І розмірно в короткому часі видала Книгозбірня „Вістника" вже шість книжечок, з яких кожна відповідає точно наміченій редакцією програмі, і кожна заслугує на нашу пильну увагу. Бо вже ось самі наголовки виданих досі випусків повчають нас пророчісто про те, за якими засадами підбираються теми наших книжечок, та в якому напрямі бажає редакція повернути увагу їх читачів. Перший томик — це Михайла Островерхи нарис **„Мусоліні, людина й чин"**, другий — його переклад славного твору **М. Макіявеля, „Володар"**, третій — д-ра М. Антоновича **„Йозеф Геррес,** вістун німецької єдности", четвертий — Р. Єндика **„Адольф Гітлер"**, пятий — Д. Варнака **„Кардинал Мерсіє,** оборонець народу", а шестий — покищо останній — Л. Мосендза **„Штайн, ідея й характер".**

Як бачимо:

Це, за виїмком перекладу Макіявелевого твору, самі маленькі людей, що прославилися пропамятною діяльністю во благо рідних їм народів, і то виключно в напрямі визволення їх зпід чужого ярма та закріплення в них власної державности. Значить — малюнки людей, світлого прикладу яких ми, Українці, потребуємо сьогодні необхідніше, ніж коли, але про яких у нас широкий загал або не знав досі нічого, або чув тільки їх імена, або — коли й відав дещо про їх діяльність, то хіба лиш кілька втертих фраз, тай то за хитками міркуваннями пригнідних інформаторів.

Словом:

Книгозбірня „Вістника", пошируючи з гідною признання послідовністю напрямну лінію свойого журналу, відкриває нашим людям просто не торкані в нас досі ділянки дальнішої і сучасної історії народів та освітлює їх виключно з погляду на **державно-визвольницькі моменти.**

А це для нас, як сказано, найважніше. Отямто й самозрозуміле воно, що кожний новий випуск книгозбірні „Вістника" це на нашім, на жаль і на диво, ще завжди доволі вбогім літературнім ринку поява дуже помітна і нетерпляче дожидана тими читачами в нас, що в діяльности д-ра Донцова добачують **епоху обнови нашої національної духовости після війни взагалі,** а в його „Вістнику" і в його „Книгозбірні" значне поглиблення тієї діяльности зокрема. І наскількиж мені це відомо, в нашій „Свободі" вже раніше були поміщені рецензії на перші випуски нашої бібліотеки, задля чого я в цій статейці обмежуся покищо на кілька уваг відносно останнього випуска — про Штайна — та звязаного з ним тією самою епохою нарису про Герреса.

Вониж обидва — цеж дві першорядні зорі на овидах колишньої визвольної боротьби Німеччини проти Наполеона (1812—1815).

Публіцист Геррес і міністер барон Штайн! Скільких то могутнього, епохального зусилля звязується на завжди з цими двома іменами, скільки повчаючої історії народу і скільки преважних моментів у долі всього XIX. століття!

А проте в нас вони — і то не тільки з погляду на широкий загал — такі невідомі, що і в **Українській Загальній Енциклопедії** не знаходимо про них ніякої згадки (хоч напр. Назарукови тут присвячено 10, а Панейкови 14 рядків тексту). А як дальший куріоз додам іще й те, що в передвоєнній Відні напр. між германістичними лекціями університету ви цілими роками не знаходили хоч би й одногодинного викладу про літературу Німеччини в епосі тої визвольної боротьби, так, що про Герресів, Арндтів та Шекендорфів треба вам було виучувати виключно з приватних підручників, хоч доцентів для німецької літератури було тут приблизно десять Отак то німецькі цісарські уряди бояліся ще і при кінці XIX. століття вогнистого слова таких революціонерів Наполеонової доби, як Геррес, що наперекір тодішнім німецьким цісарям, королям і князям, ніякемно плазуючим перед корсиканським завойовником, не гадали коритись чужинецькому наїзникови, а пекли вогнем безпощадного глуму спідлених рабів і накликували нарід до бою! Алеж бо Геррес то вам **характер:** твердий, несхитний і незломний, мов з каміня витесаний, характер **не з двома душами, а з одною,** вщерть і всеціло німецькою, мужньою і свободолюбною, для якої була на світі тільки одна-одинока ціль: причинитися писаним словом до вибуху всенародньої боротьби проти всемогучого французького деспота, що своїми „свободами" душив народи Европи таксамо, як і ярмами своєї шалійочої тиранії. Слушно тому пише д-р Донцов у своїй передмові до нарису про Герреса: „...(Він) думав мужньо і писав мужньо. Ніколи не спихав на „обставини" вини за занепад своєї країни. Слаби, невиразні в цілях зусила німецького народу не могли, на його думку, „здобути пошанівку в небесних сил". „Бо і як могла доля не забути про націю, яка сама про себе забула?" — питався він. — Адже внутрішня правдивість вічого не значить для світа, коли не потрафить здобути собі значіння єдністю й силою. Самеж „безсилу чесноту карає в історії своїм найсуворішим правом чорт". А далі: „Його країна молилася до Наполеона, але Геррес писав: обставини не є всемогучі. Але щоб ставити їм чоло — треба носити в собі „ненависть і любов"; „ненаж в історії великих одиниць, ні народів без здібности до ненависти й любови".

Колиж тепер ми приглянемося ближче нарисови п. Антоновича про того предтечу німецького націоналізму, то треба сказати, що він читається доволі цікаво, і як на розмір книжки — 64. ст. малої 8-ки — дає заокруглений малюнок життя, діяльности й духовости Герреса. Зокремаж треба підкреслити нам ті виїмки з писань німецького публіциста, які автор нашої книжечки дає нам українською мовою, при чім хотілосяб побажати окремої збірки таких виїмків з творів Герреса, як дуже цінного доповнення до його біографії. Але якщоб шан. автор справді взявся зладити таку збірку, то мусів би трохи краще подбати про чистоту мови, яка — як і взагалі у виданнях „Книгозбірні", а й навіть у „Вістнику" — не є скрізь бездоганна. По мойому напр. тут у першу чергу забагато чужих слів, які всі можна заступити нашими власними, а принайменше висловити і.: простіше, виминаючи тевке, як: „витягнення консеквенцій", „зпрецизувати", „сконстатувати" і т. ін. Не гарно теж: „реакція на піднесення перших часів революції" (ст. 16), „з манифестом короля... піднялася вся Прусія" (ст. 32), „узглядняючи це місце територіяльне почуття..." (ст. 39), або: „коли я їх пізнав, я завжди зневажав їх і трактував як лякеїв (ст. 42). В нарисіж про Штайна в тімжесамим цілитаї є замість „лякеїв" рівно неправильне „льокаїв" (ст. 41). Не можна погодитися з автором теж відносно нашої транскрипції деяких чужих слів, напр., коли він французьке ім'я Hoche передає як Гош (зам. Ош), і таксамо, коли він наголовок відомої збірки "Des Knaben Wunderhorn" передає дослівно як Хлопячий чарівний ріг" (хоч у нас краще): „Чарівна сопілка юнака"; а наголовок "Die deutschen Volksbuecher" перекладає теж дослівно: „Німецькі народні книжки", замість просто й одиноко правильно: „Німецькі народні перекази".

І є тут такого й подібного ще дещо, але воно всетаки не зменшує ні вартости книжки, ні заслуги видавництва, що вказує нам нею на такі історичні величі, як Йозеф Геррес.

І тесамі доводиться нам сказати і відносно книжечки про Штайна.

Правда — тут, де перед нами видвигається монументальна постать діяча-державника, одного з найбільших мужів Німеччини, яких знає її історія, тут може малюнок історичного овиду його епохи повинен би бути трохи більш поглиблений, більш усесторонній, і більш яскравий, багатіший барвами, як це ми в картинах Л. Мосендза бачимо. Тай постать самого Наполеона повиннаб у письменника тої міри, що Мосендз, виходити поза той шабльон, яким послугується і автор нарису про Герреса, шабльон трохи поверховний, коли взяти під увагу досліди найновішої літератури про Наполеона (Мережковський, Елі Фор, Еміль Людвіг, Джон Голлянд Роз і ін.). Взагаліж тон нашої розвідки здебільшого реферативний, зосереджений довкола двобою Штайн-Наполеон, і може й тому автор ні одним словом не згадує про такі пропамятні перші визвольні пориви Німців, як чин **майора Шіля і його однодумців,** і тільки кількома словами торкається чину ген. **Йорка** — Архімедової точки всієї визвольної боротьби і такими скупими рисами обдає таку прегарну постать з тих часів, як **королева** Люіза (в тексті чомусь Люіза, хоч „і" тут невмісне). Непослідовно в наших нарисах теж те, що Штайн раз „фрайгер", то знову „барон", а раз навіть „свобідний пан" (ст. 94), хоч треба було скрізь загально і нас уживане: барон. Та щоб там і не далось сказати про недостачі нашого нарису, факт лишається незаперечний, що й він порушує в нас зовсім нову тему і по своїй спромозі намагається розмалювати нам постать, якої велич повинно нас заохочувати в кожен час підекати в нас **сильні, незломні характери,** як першу передумовину мужньої боротьби народу за визволення, а далі такуж **сильну і незломну волю** стояти в боротьбі так, щоб довести її до оконечної перемоги.

І з цього погляду **ідеольогія** нашої „Книгозбірні" це теж **переломове явище в нашім житті,** і ми мусимо засвоювати її собі всі, всеціло й совершенно.

—o—

(Адреса журналу **„Вістник"**: Львів, Чарнецького 26 м. 21).

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ.

о. Д. М. — Коли вже подавати посмертну згадку про когось, що помер у старім краю, у якомусь селі, тоді треба подати факти, які можуть засвідчити, що саме дана особа зробила. Того у Вашім описі дещо нема. Кождне число старокраєвих газет приносить нам якусь посмертну згадку. В кождім селі знайдуться порядні люди, про яких требаб згадати. Але на це не сталоб місця.

Місцевий. — Не повторюйте в дописі того, що було недавно в статтях. Подайте в короткій теплій спосіб, що згадано на Зелені Свята за інвалідів і борців, і те вистарчить.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

НЬЮ ЙОРК, Н. Й. Тов. Запорожка Січ, від. 117, подає до відома своїм членам, що піврічні збори відбудуться в суботу, 6. липня, в годині 8-мій вечір, в гали під ч. 217-219 1st 6-то вул. Кождий член повинен явитися на ті збори, бо маємо важні справи до полагодження, а заразом пригадуємо членам, котрі довгують до Тов. і У. Н. Союза за місячні вкладки, щоб вирівнали доми, бо в противнім разі будуть усесторонньо. — Т. Ніньовський, предс.; І. Стефанишин, кас.; С. Кучма, секр.

ПАТЕРСОН, Н. ДЖ. Збори Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 64, відбудуться в суботу, 6. липня, в годині 7-мій вечір, в гали під ч. 435 Мейн вул. На тих зборах буде справоздання уряду і контролі, тому просимо членів прибути на час, а також позбирати свої грамоти, котрі вже знаходяться у секретаря. — Петро Крилівський, предс.; Сергій Вінярський, кас.; Антін Вакулійський, секр.

Між приятельками.

— Роман обіцяв мені вічну любов.

— Значить, що з тобою не одружиться ніколи!

Г. Риклін.

СИЛА ПРИВИЧКИ

Лапкин ходив по хаті та думав про змисл життя.

— Куди йдемо? — вперто питався сам себе. — Куди?

Пів години тому життєрадісний член колегії оборонців, Перепелкин, весело всміхаючися, сказав Лапкинови:

— Можете бути спокійні, мій дорогий. Я все вияснив і переконався, що вам, мій любий, погано ведеться. Дадуть вам, мій янголе, якихнебудь три роки з ізоляцією тай бувайте ви мені здорові! А всміхнеться щастя, зашлють вас, голубчику, на північ. А могло бути гірше. Як бачите, все йде до ліпшого, мій дороженький.

Видно, Лапкин тяжкого характеру. Не вміє впадати в оптимізм. Головно сьогодні. Лапкин не поділяє одушевления свого оборонця та схиляється до сумних думок про змисл життя і марність існування.

Завтра суд. Завтра він, Лапкин, буде без зайвої гордости сидіти на лаві обвинуваченых.

— Що скажете на ваше виправдання, обвинуваченій Лапкин?

Треба буде скромним, тихим, щирим голосом розповісти про своє життя. Вироставсам-саміський, сиротою. Дрібно-буржуазне окруження. Прокляттий царський режим. Погання вплив. Не було кітла.

— Якого кітла? — незрозуміло спитає председник суду.

— Пролетарського.

Так, не було в його рідному місті пролетарського кітла, в якому він, Лапкин, міг би переварится. Тому то...

Точки. Більше нічого не треба сказати. Схилити голову тай сісти. Це робить сильне вражіння...

З кітлом — це буде влучне. Та тутже його можуть спитатися — як то він одержав кітл для харчівні Диревстроя? Щож! Хай питаються! Життя — це велика штука!

І так, завтра — суд. І судитимуть Лапкина за шахрайства. Тут і кітли, і вагони скла, і цвяхи, і папір, і квартири, і вепровина й кавуни.

Ех, бували дні веселі! Було сяде ось за цей стіл, візьме в руки оцей блокнотес і час-час записочку:

„Антін Силич! Передай відданцеви цієї записки дві тони цукру. Поздоровленія жінці. Цими днями дістану для твоєї кооперативи цикорію. Кріпко стискаю руку. Лапкин"...

Все це тепер минається, наче сон, як остання хмара розігнаної бурі. Три роки з ізоляцією... „Обвинуваченій Лапкин, що можете додати?" Лапкин встане й тихо, одначе святочно скаже:

— Я щиро й отверто каюся. Я вириє сиротою. Гадаю, що тепер сильним і кріпким кроком піду до безкласової суспільности, не буду займатися шахрайствами...

Лапкин великими кроками ходить по хаті. Думка напружено працює. Нараз миттю кидається до стола, хапає блькнотес і олівець і береться писати.

І ось знову — давній Лапкин. Очі іскряться. Він повний одушевления та енергії. Він пише:

„Дорогий Юрію Осиповичу! Завтра мене засудять. Мабуть на три роки. Мабуть із ізоляцією. Чисте непорозуміння. Я докажу колинебудь, що я чистий, наче біле ягнятко. Маю до тебе прохання. Ти жиеш по приятельськи з Бером. Поговори з ним, щоби мене замкнули в келію, яка виходить до саду. Від дитинства люблю природу. Кріпко стискаю руку. Лапкин".

„Поважаний товарищу Синичкине! Чи Ви вже переїхали з дачі? Як діти? Страшно люблю дітей. Маю до Вас маленьке прохання. Вийшло мале непорозуміння. Може бути, що мене зашлють на північ. Поговоріть із Ксенією Миколаївною, щоб вона поговорила з Михайловом, щоби мене вислав у Вологду. Поздоровлення. Кріпко стискаю руку. Натякніть, що Вам треба до Вологди. Заздалегідь вдячний Лапкин".

Лапкин глянув на понаписувані листи й наразі заволоділи ним тяжкі думки.

— А що, як вони всі тепер схочуть наплювати на мене? Цеж у нас буває: не звертають уваги на живого чоловіка. А що, як я буду хвилюватися на суді? Удар серця? Нагла смерть? І на пів слові урветься молоде життя?

І Лапкин знову пише:

„Ніно! Як здоровлячко? Сиджу та думаю про Тебе й про життя. Якийсь старинний фільософ сказав: „життя кінчиться смертю". Влучно сказано. Коли я вмру, Ти мене скоро забудеш. Як каже Гамлет у Другому Мистецькому Театрі: „...Ще черевиків не сходила, а вже..." Тяжко про це говорити. Коли я вмру, — маю до Тебе прохання. Твій брат працює в похоронному бюрі. Постарайся, щоби мені дали безплатну труну. Пригадай йому, що я для його похоронного заведення доставляв весною брокат. Кріпко стискаю руку. Твій до гробу Лапкин".

„Іване Капітоничу! Як поживаєте? Маю до Вас орудку. Не відмовте, будь ласка. Коли я вмру (а це може кожному приключитися, як не хочу бути винятком), поговоріть із Іголкином, щоби мене похоронили не в Лефортові а на Новодівочому..."

І ще довго, довго, довго Лапкин сидів і писав. І перо його муками віддихало.

(З російської мови переклав **М. Н.**)

Малий Моріц хвалиться, що він і його батько вміють відповісти на кожне питання.

— Ну, то скажи мені, — питає його хтось — як скоро обертається земля?

— На це питання відповість вам мій батько, — каже Моріц.

ВЖЕ ВИЙШЛА ДРУКОМ
НОВА КНИЖКА ПРО УКРАЇНУ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ:
SPIRIT OF UKRAINE:
UKRAINIAN CONTRIBUTIONS TO WORLD'S CULTURE.
У книжці пишеться:
Яку прислугу людству зробив український нарід своєю історією?
Який вклад зробив український нарід у скарбницю культури світа?
Які люди представляють український нарід?
Книжка має близько 150 сторін друку, 36 ілюстрацій, з них більшість зовсім оригінальні.
Ціна всього 1 долар.
"SVOBODA"
81-83 GRAND ST., P. O. BOX 346
JERSEY CITY, N. J.

СВЯТО ДЕСЯТЬЛІТТЯ ТОВАРИСТВА МУЗЕЮ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНИ В ПРАЗІ

30. травня ц. р. у великій авдиторії фільософічного факультету Карлового університету, на Бжеговій вул., відбулася врочиста академія з нагоди 10-ліття Т-ва „Музей Визвольної Боротьби України" в присутности представників 35 рижих установ та організацій та численних гостей і членів Т-ва. Авдиторію прикрашували плякати з закликом про пожертви на Український Дім у Празі, що їх по мистецьки виконав М. Михалевич, недавно відзначений премією на конкурсі плякатів у Мистецько - Промисловій Школі в Празі. Тут же в салі за двома столиками переводилася збірка ювилейного дару.

Відкриваючи збори, голова Т-ва акад. проф. д-р Ст. Смаль - Стоцький виголосив святочну промову про значіння Музею як памятника творчого національного духа. Навівши в коротких словах історію визвольної боротьби України від часу, як Русь-Україна втратила свою політичну самостійність аж до недавнього зриву усього українського народу в боротьбі за відновлення своєї державної самостійности, професор Смаль-Стоцький вказав, що остання визвольна боротьба спонукала українське громадянство подбати про збереження для потомства памяток тої завзятої боротьби, щоб таким чином удержати й усе наново оживляти традицію визвольних поривів нас і одиниць, в цілости і в подробицях. „Скільки прикладів з історії українського народу моглиби ми тут навести — казав він — на показ того, що ми не вміли зберегти для потомства тих „тяжких дел дідів наших", щоб на них будувати величний храм своєї будучности; скільки їх змарнувалося, занапастилося, марно для нас пропало; скільки зусиль нам тепер потрібно, щоб одну чи другу таку велику памятку відвоювати для себе, для української нації! Згадаймо тільки найкращий твір поетичний з 12. ст. „Слово о полку Ігоревім", за котрий треба аж бої зводити, щоб доказати, що це твір українського духа. А які памятки своєї визвольної боротьби за Хмельницького, Дорошенка, Мазепу зберіг наш нарід для себе, так, щоб вони послужили йому могутнім підпалом любови до батьківщини й дальшої боротьби та дійсного визволення України, з неволі?... Нас навчили шанувати Хмельницького не так за його визвольну боротьбу за Україну, як за те, що він своєю булавою вказав на Московщину, нібито „воліємо під царя московського православного" та що він нібито царя московського зробив нашим батьком... Нас навчили зневажати й проклинати Мазепу, як зрадника народнього, а його визвольну боротьбу вважати ганебною, самолюбною забаганкою, щоб самому стати володарем України та завдати український нарід у свою ж і панську неволю. І ми чуралися навіть імени цього найбільшого українського патріота"...

На щастя, між Українцями знайшлися „висококультурні одиниці, як Василь Тарновський, український археолог, Німець з роду Олександер Поль та митрополит Андрій Шептицький, що пізнали велику вагу музею та своїм коштом довершили діло, на яке нарід не міг іще сам спромогтися. Аж по світовій війні відчув український нарід сам... велику потребу зібрати усі памятки тої визвольної боротьби докупи, щоб нічого з них не стратилося, нічого не занапастилося, та зберегти їх на науку грядучим поколінням. Так повстало наше Товариство „Музей Визвольної Боротьби України". Закінчив свою промову голова Т-ва закликом до усього свідомого українського громадянства допомогти Управі довершити її велике завдання — якнайскорше збудувати Український Дім у Празі, а також подякою присутнім гостям, як також усьому чехословацькому народови та президентови Чехословаччини Т. Масарикови за прихильність до українського народу.

Секретар Т-ва проф. С. Сіпоролко у своїй доповіді подав коротку історію Т-ва за десять років його існування. Установчі збори Т-ва, що відбулися 28. травня 1925 р. в присутности 22 членів під головуванням проф. д-ра В. Старосольського та при секретареві зборів М. Коновальцеві, поставили на чолі Т-ва проф. І. Горбачевського. Висловлюючи установчим зборам подяку за довіря, проф. І. Горбачевський приобіцяв, що читаємо в протоколі установчих зборів, „всіх сил доложити, щоб Музей міг якнайбільше сповнити своє завдання". І свою обіцянку проф. І. Горбачевський вповні виконав. Професор І. Горбачевський незмінно стоїв на чолі Т-ва до 8. квітня 1935 р., коли, з огляду на стан свого здоровля, змушений був зняти свою кандідатуру на голову Т-ва. Загальні збори 8. квітня 1935 р. іменували проф. д-ра Івана Горбачевського почесним членом Т-ва за його цінну й продуктивну працю в Т-ві протягом 10 років. Ще рік передтим — 21. червня 1934 р. загальні збори ухвалили заснувати при Музеї бібліотеку імени проф. І. Горбачевського на пошану його 80-літнього ювилею.

На установчих зборах проф. д-р В. Старосольський підкреслив, що статут Т-ва основується на двох засадах: Т-во є надпартійною організацією та є інституцією наукового характеру. Про те, що Т-во дійсно буде стояти на науковому грунті, запорукою тому служить, як висловився на установчих зборах проф. Д. Антонович, уже самий факт вибору голови Т-ва в особі проф. І. Горбачевського. Від 28. квітня 1935 р. на чолі Т-ва став член-фундатор Т-ва акад. проф. д-р С. Смаль Стоцький, що незадовго передтим увійшов до складу Управи, як представник Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові.

Навівши далі докладно всі ті митарства, що їх пережило Т-во, не маючи протягом чотирох років жадних коштів, щоб винайняти помешкання для Музею, доповідач вказав на велику заслугу перед Т-вом українського громадянина Каленика Лисюка, що від 1-го грудня 1929 р. аж дотепер оплачує своїми коштами помешкання Музею. Загальні збори 8. квітня 1935 р. іменували К. Лисюка почесним членом Т-ва за великі заслуги його перед Т-вом.

Тепер Управа напружує усі свої зусилля, щоб якнайскорше забезпечити Музей власним будинком. Далі секретар подав декілька цифр з історії Т-ва. Протягом 10-ти років відбулося 10 загальних зборів та 79 засідань Управи. За увесь цей час до Т-ва належало 162 члени, а них виступило добровільно 3, за невиплату членської вкладки 30 та за смертю 7, а саме відійшли від нас: проф. Р. Лащенко, д-р М. Левицький, д-р Я. Огородник, Н. Лотоцька, доц. В. Голіцинський, проф. К. Лоський та проф. В. Біднов. Отож в даний момент налічується в Т-ві 122 члени, в тім числі 2 почесних.

Свою доповідь секретар Т-ва закінчив висловом щирого признання, що Т-во увесь час знаходило у своїй діяльности та у своїх починах повну підтримку як з боку широких верств українського громадянства, так і з боку майже всієї української преси, — розуміється, поза межами советської України. Все це окрилює Управу надією, що українське громадянство допоможе їй довершити розпочату загально-національну справу — збудувати в ювилейному році Т-ва Український Дім у Празі, як памятник героїчної боротьби українського народу за свою незалежність.

На пропозицію голови професора Смаль Стоцького збори вшанували память померлих членів Т-ва встанням.

Заступник голови Т-ва, професор А. Яковлів подав зборам відомости про те, як повстала думка в Т-ві збудувати для Музею власний дім та які наслідки дала збіркова акція до 30. травня ц. р.

Ще загальні збори 9. червня 1927 р. ухвалили пропозицію проф. В. Старосольського звернутися до українського громадянства з відозвою про пожертви на будову власного дому для Музею, але ця ухвала не мала тоді відповідних умов для переведення її в життя. Пізніше це питання порушив К. Лисюк на засіданні Управи 10. липня 1929 р., але щойно в жовтні 1932 р. розпочалася збірка на Український Дім у Празі після того, як український громадянин меценат Яків Макогін висловив готовість додавати від себе 100 долярів на кожні 100 долярів, що поступлять до каси Т-ва на будову Українського Дому в Празі, з доведенням загальної суми своєї пожертви на цю мету до двох-трох тисяч долярів. До цього часу фонд Українського Дому, вичисляється в сумі 166,260.69 корон чеських, а разом з депонованими пожертвами та зголошеними зобов'язаннями — в сумі 188,820.69 кч. Збірка розпочалася 2. жовтня 1932 р. До кінця того року вплинуло 39 пожертв на суму 2,893.20 кч., в 1933 р. поступило 395 пожертв на суму 25,452.70 кч.; в 1934 році 942 пожертви на суму кч. 63,360.86 та в 1935 р. — до 30. травня ц. р. — 452 пожертви на суму 46,460.03 кч. Пожертви поступають від установ, організацій та поодиноких осіб як своїх, так і чужинців, при чому розмір пожертв починається від 50 гелерів і не завжди в грошевій валюті, — так, наприклад, з Закарпаття надійшла пожертва — барильце меду. Щодо землі під будову Українського Дому, то магістрат міста Праги визначив участок землі 497 кв. сяжнів на Стшешовицях проти югославського каледжу; участок дають в оренду на 30 років за плату кч 300 річно з правом продовження оренди на дальших 30 років. Згідно з проектованим пляном будова Українського Дому коштуватиме мінімально 450,000 кч. Збіркова акція пляномірно й прогресивно розвивається, а тому Управа має тверду надію, що потрібну суму збере й дім для Музею збудує.

Директор Музею проф. Д. Антонович у своїй доповіді про діяльність Музею вказав, що не в силі подати всебічний опис тих збірок, що їх зберігає Музей, тимбільше, що значна частина їх переховується в паках в гаражах при помешканні Музею. Одно може сказати, що Музей посідає майно величезної цінности, на придбання якого не витратив Музей жадної копійки, бо з принципу нічого не купує, а лиші приймає в дар чи в депозит. Отож Музей є ділом і власністю усього українського народу. Музей складається з декількох відділів —військового, політичного, мистецького, бібліотечного, культурного, пресового та архівного. Особливо багатим є відділ преси, де вже тепер налічується 1,277 назв українських часописів з усього світу. Тому, що Музей займає дуже мале помешкання, яке не дозволяє як слід розмістити матеріяли і збірки для демонстрації відвідувачам Музею, Управа ухвалила влаштувати виставу вибраних експонатів Музею в помешканні Мистецько-Промислового Музею від сьогодні до 9. червня включно.

Скарбник Т-ва С. Вировий оголосив список жертводавців-добродіїв Музею Визвольної Боротьби України, записаних в Золоту Памятну Книгу Т-ва, та список жертводавців-фундаторів Українського Дому в Празі, записаних до Памятної Книги Т-ва.

Останньою точкою програми академії було привитання делегатів установ і організацій та привитальні адреси. За браком часу голова зборів не міг уділити слова тим, хто бажав виступити з усним привитанням,—впрочім з ухвали Управи уділив він слово делегатови Українського Університету в Празі проф. Д. Дорошенкови та оголосив писемні привитання в чеській мові президента міста Праги д-ра Бакси, особистого секретаря міністра шкільництва та народньої освіти; ректора Карлового Університету проф. д-ра І. Драховського; ректора Чеської Техніки в Празі, проф. інж. д-ра В. Тольмана; декана правничого факультету Карлового Університету проф. д-ра Функа; Технольогічного Промислового Музею в Празі: Дирекції бібліотеки парляменту Чехословацької Республики; секретаря Робітничого гімнастичного Союзу в ЧСР та Чехословацько - українського Обеднання в Брні.

Секретар Т-ва оголосив список привитань, що надійшли від українських організацій та поодиноких Українців, з зазначенням, хто саме одночасно з привитаннями надіслав ювилейний дар і в якій сумі на будову Українського Дому в Празі.

Закриваючи збори, проф. Смаль Стоцький висловив щиру подяку всім гостям і членам Т-ва за те, що вшанували своєю присутністю ювилейне свято Т-ва та запросив їх на відкрита виставу, що мала відбутися безпосередньо після закриття святочної академії.

Виставу міститься в одній із саль Мистецько-промислового Музею, що її безплатно уділила Т-ву куратория Музею. Слід додати, що на вулиці біля будинку Мистецько-промислового Музею повіває жовто - блакитний прапор, згідно з тим порядком, що його додержується Мистецько-промисловий Музей при уладжені у своїй будові чужо-національних вистав.

КВЕСТІОНАР

ЗВЕРНЕНИЙ ДО ЧЛЕНСТВА У. Н. СОЮЗА, ЯК ТЕЖ ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА В АМЕРИЦІ В СПРАВІ ЗБІРКИ СТАТИСТИЧНИХ ДАТ ДО ІСТОРІЇ НАШИХ ГРОМАД.

Назва місцевости. _____

Приблизне число Українців, що живуть у тій місцевости. _____

Коли осіли в тій місцевости перші українські імігранти і звідки вони прибули. _____

При яких роботах заняті наші робітники. _____

Скільки має місцевість українських товариств. _____

Чи є українська церква (або церкви). _____

Чи є Український Народній Дім. _____

Чи є українська школа _____

Скільки є українських бизнесів і які. _____

Чи є українські професіоналісти (лікарі, адвокати, вчителі, аптикарі і т. д.). _____

Чи є українська бібліотека (або бібліотеки). _____

Чи є організації тут родженої української молоді; а як є, то скільки їх? _____

Замітніші події з життя громади. _____

Просимо дати відповіди на ті питання, а зібраний у той спосіб матеріял вислати по змозі якнайскорше на адресу „Свободи". Імена тих, що зберуть ці матеріяли, будуть помінені в Пропамятній Книзі У. Н. Союза.

ПОЗІР! ЙОНГСТАВН, О., І ОКОЛИЦЯ! ПОЗІР!

БР. СВ. ПЕТРА І ПАВЛА, ВІД. 274 У. Н. СОЮЗА

влаштовує

ВЕЛИКИЙ ПІКНІК

В СУБОТУ, ДНЯ 13 ЛИПНЯ (JULY) 1935

ПОПОЛУДНІ В ГОДИНІ 1-шій

НА ЦЕРКОВНІЙ ПЛОЩІ ПРИ 1915 RUSSELL AVE.

Вступ для мужчин 25 цнт., для женщин 15 цнт.

Увага: Просимо всіх Українців з Йонгставн, Campbell, Gerard і Niles прийти на цей пікнік, де гарно зможете провести час в забаві при свіжім і холоднім напитку і милих звуках музики. На цім пікніку буде СПІЛЬНА ЗНИМКА всіх членів Братства, котру вилляється до ювилейної книги У. Н. Союза 153

За добру забаву ручить — Уряд Відділу.

ПОДБАЙТЕ ЗА ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАД В АМЕРИЦІ.

НАЙМЕНША ГРОМАДА ХАЙ ПОДАСТЬ ХОЧ ТІ ВІДОМОСТИ, ПРО ЯКІ МОВА В КВЕСТІОНАРІ.

ЗРОБІМ ЦЕ НЕГАЙНО, З ВЛАСНОЇ ВОЛІ Й ЗІ ЗРОЗУМІННЯ ВАГИ СПРАВИ.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Конгрес Молоді.

До кого належить світ?

Коли поглянемо довкола себе, побачимо, що на чолі великих держав, великих партій, великих бизнесів і взагалі на всіх важних становищах і навіть усюди на звичайних роботах стоять старші люди. Навіть у такій молодій країні як Америка можна багато частіше почути про те, що такий то 75 чи 80-літній старушок святкує свої імянини при своїм бюрку чи варстаті праці, ніж про те, що якийсь молодик добився високого становища. Значить, практичний світ належить до старшого покоління.

Зате світ духовий і інтелектуальний лишається для молодого покоління. Молодь без заняття при веденні машинерії, що рухає наш світ, і при творенні матеріяльних багатств, знаходить заняття в сфері духовій і інтелектуальній. Вона ставить знак питання на всі квестії й проблеми й шукає своєї власної на них відповіди. Навіть питання, що для старшого покоління являються несхитними догмами, а навіть святощами, підпадають під невблагану ревізію молоді, а висліди цеї ревізії часом такі радикальні, що змушують і старше покоління застановлятися над тими виявами. І так справа молоді, її виховання, заняття і приготування да дальшого ведення свойого власного, родинного громадського, народнього й загально - людського життя стає тепер справою першої ваги для всіх.

Навіть українська американська еміґрація, що досі була занята тільки інтересом заробітку і повороту до Рідного Краю, а в кращім випадку ще інтересом матеріяльної помочі рідним старокраєвим інституціям, тепер звернула вже пильну увагу на справи тут родженої молоді.

Як поставиться українська американська молодь до інституцій, що їх старше покоління будувало тут мозольною працею протягом цілого півстоліття? Як поставиться вона до церков, збудованих з таким великим вкладом праці, труду й гроша, й ще досі багато задовжених? Як осудить вона релігійну боротьбу й церковне розбиття нашої еміґрації? Як буде вона ставитись до Рідного Краю своїх батьків і до його особливих питань і потреб? Яке становище займе вона супроти партійного розбиття своїх батьків тут на еміґрації?

Такі й тим подібні питання живо інтересують уже всю нашу еміґрацію й нуртують в умах зрілої вже і дозріваючої тут родженої нашої молоді.

Ця молодь має свої ріжні клюби й товариства, а ці з черги лучаться в більші федерації — ліги. І так повстала Ліга Української Молоді Північної Америки, так і повстала Ліга Української Католицької Молоді. Перша вже відбула дві свої конвенції, а друга саме тепер приготовляє свій Другий Конгрес у місті Ню Йорку в суботу й неділю, дня 13. і 14. липня 1935 р.

На цьому Другому Конгресі Ліги Української Католицької Молоді будуть порушені всі найважніші питання, що торкаються всієї нашої тут родженої молоді. Ці питання будуть висвітлені у рефератах, що їх виголосять самі молоді люди, підростаючі провідники, а по рефератах у дискусії, в котрій зможуть взяти участь усі делегати на цей Конгрес.

Конгрес заповідається дуже добре. Заінтересування ним є велике в усіх наших громадах. З багатьох громад заповіли приїзд досить численні делегації молоді, по 5, 10, а навіть 15 делегатів і делегаток.

Цей конгрес є безперечно важний і цікавий для цілої нашої еміґрації. Думаю, що вислід Конгресу заважить багато на кожній ділянці нашого тутешнього життя. Щоб вислід цей був якнайкращий, треба, щоб усі наші громади, інституції, організації й партії поставились до цього Конгресу позитивно й прихильно. А це тому, що ми вважаємо, що цей конгрес буде позитивним вкладом у життя нашої імміґрації.

Екзекутивний Комітет Ліги Української Католицької Молоді, що скликує цей Другий Конгрес, і місцевий нюйоркський комітет, що приготовляє Конгрес, запрошують до участи в Конгресі нашу молодь, а усіх старших Українців до ласкавої помочі, порад і вказівок.

Всіх заінтересованих у цьому Конгресі як теж у справах запитів, зголошень і привітів просимо писати на адресу:

Ukr. Cath. Youth League Congress Committee
22 E. 7th St., New York, N.Y.
Богдан Катамай,
голова Ліги У. К. М.

Над морем.

Марійка: Скажи мені, Ірко, що маю робити. Юрко вже двацять хвилин є під водою й не показується.

Ірка: Я на твоїм місці перестаю його чекати. Все мусить мати свої границі.

—o—

Дочка: Мамо, чи то тяжко задержати щось у тайні?

Мати: Не знаю, дитинко, я не пробувала ще.

Р. Г.

ТТ ТАЙНА

Хлопець звався Педро. Нанявся до роботи в виноградника Маталюни. Помагав гноїти горбки. Недалеко Барсельони. Гуерта, на якій вони садять городовину. Тоді Ніні Маталюні було пятнадцять літ. Педро дав їй цвіт маку. Ніна кинула цвіткою Педрові в лице.

Ніна працювала теж у полі. Коли люди ночували в тіні, Педро брав соломку та шептав крізь неї Ніні в вухо:

— Я люблю тебе, Ніно!

— Ти думаєш, що я не запримітила того? Коли ти знаєш, що я тебе не хочу, то чому мучиш мене?

Він хотів обняти її, та вона вивинулася йому наче вюн.

На другий день рано, при сході сонця, Ніна жала траву для кіз. Надійшов Педро.

— Добрийдень, Ніно.

— Ти божевільний, Педре, чому ти тепер тут прийшов?

— Любиш мене, Ніно, чи ні?

— Колиб ти мене питався про це й тисячу разів, я тисячу разів скажу: Ні!

Тут прискочив Педро наче дикий кіт, на хвилинку притиснув її до серця, та зараз побіг у виноградник. Ніна кинула за ним серпом і проклонами.

Нараз почула щось теплого на сорочці та грудях. Боже! — Педро скалічив її бритвою в ліве лице! Ніна приложила холодний виноградний листок до рани. Побігла до стайні. Запрягла віслюка до візочка. Вдерла шматину та завязала рану. Потім сіла на візок. Поїхала до Барсельони. Дорога над морем була безлюдна. Так доїхала до „енфермерії" (шпиталю). Лікар запустив лікарство, перевязав рану. Одначе лікар казав теж прикликати поліцая. Задля допиту.

— Як називаєшся? — Ніна Маталюна. — А батько? — Севастіян Маталюна. — Скільки маєш літ? — Пятнацять. — Де живеш?— У Бонанові. — Хто тебе зранив? — Я сама! — Що? — Я сама зранилася. — Говори правду! — Я зривала листя з морвового дерева для шовквінець і впала з дерева. Терня роздерло мені лице.

Поліцай усміхнувся.

— Вперту дівчину хлопець так назначує.

— Гм, — сказала Ніна. — А мене так назначила тернина.

Кілька днів опісля прийшла знову до шпиталю, щоб їй перевязали рану. На подвірю стрінула поліцая. Тепер була з нею її мати.

— Присягнися, Ніно, сказав поліцай — чи ти дійсно впала з дерева?

Дівчина не відповіла нічого, лише всміхнулася. Потім розповіла йому свою тайну. Також мати щойно тепер довідалася правди.

Поліцай витягнув записник, хотів записати собі назвище Педра Льопеза. Та мала Ніна витрутила йому записник із руки:

— Що це вас обходить? Тепер я вже його суджена! Коли я даю собі скалічити лице мому любкови — то що це вас обходить?

НА ПЕРЕСЛУХАННІ.

— Як називаетеся?
— Іван Гусляк.
— Ви народилися?
— Так.

———o———

Малий Івась пішов з мамою до звіринця. Оглянув ріжні звірі й просить:

— А тепер, мамо, запровадь мене до клітки Мікі Мавз.

———o———

— Ганю, це крісло геть припало пилом!

— То нічого дивного, прошу пані, вже від трох тижнів на ньому ніхто не сидів.

———o———

— Як то, Майорку, то ви готові віддати вашу дочку за Зільберштайна?! Таж йому грозить пять літ криміналу!

— А то драб! А він мені говорив, що всього півтора року!

———o———

— Чи ваш вуйко був притомний до останньої хвилини?

— Ще не знаю. Заповіт ще не отворений.

Мусій Степанчук.
УКРАЇНСЬКІ ДІТИ БАТЬКАМ І МАТЕРІМ В АМЕРИЦІ

Потемніли густі бори при долині,
Зажурились наші люди на чужині;
Зажурились, що минають марно літа,
Що вже роду й України їм не взріти.
Не темніте, густі бори зеленькі,
Не журіться, батьки, й матері старенькі!
Не журіться, наступають дні погідні:
Є в вас діти, українські діти рідні.
Не журіться, ви родичі дорогії,
Не даремно йдуть вам літа молодії!
Не пропала ваша праця на чужині,
Не загине добра слава України!
Ми будемо вашу працю продовжати,
Добру славу України зберігати.
Ви діждетесь втішатися ще із нами,
З вільним родом: із сестрами, із братами.
Ми вас просим: Не журіться, дорогенькі,
Послухайте дітей своїх, тих рідненьких!
Гарні пісні будемо ми вам співати
І в чужині будемо вас звеселяти!

СТАРИЙ КРАЙ КЛИЧЕ ВАС!

ВІДВІДАЙТЕ КРАЙ СВОГО УРОДЖЕННЯ

7 ДНІВ на УКРАЇНУ

BREMEN
EUROPA

ПОСПІШНИЙ ПОТЯГ із пристані Бремергавен забезпечує вигідну подорож на УКРАЇНУ.

Або їдьте на популярних експресових кораблях:

DEUTSCHLAND
HAMBURG
NEW YORK
ALBERT BALLIN

Добре залізнодорожне сполучення з Гамбурга.

За інформаціями вдавайтесь до льокального агента або до:

HAMBURG-AMERICAN LINE
NORTH GERMAN LLOYD

57 BROADWAY NEW YORK

РОЗБІЙНИК МИКОЛА ШУГАЙ

Роман із Закарпатської України, Івана Ольбрихта, у двох частях. Це історія народнього месника Закарпаття, великого опришка, який грабував багатих і роздавав біднім, який ніколи не вбив нікого, хіба в самооборонї або зі справедливої пімсти.

Два томи $1.00.

Замовлення разом з належитістю слати до:
"SVOBODA,"
81-83 GRAND ST., (P. O. Box 346) JERSEY CITY, N. J.

Замовлення на C. O. D. не будеться висилати.

— Чи ви чули, що Майорко Гольдштайн повісився?

— З мелянхолії?

— Ні, він з Войнилова.

———o———

— Знаєте, що Шпаковій народилися трійнята?

— Бідна жінка, чимжеж вона буде кормити третю дитину?!

Lehigh Valley Railroad

ПРОГУЛКА ДО WEATHERLY

$2.50 HAZLETON
ЗВОРОТНІЙ ТІКЕТ Audenried, McAdoo

$2.75 MAHANOY CITY
ЗВОРОТНІЙ ТІКЕТ

$3.00 SHENANDOAH
ЗВОРОТНІЙ ТІКЕТ Centralia, Mt. Carmel

В СУБОТУ, 6-го ЛИПНЯ

Заячині потяги відїжджають з Pennsylvania Station, 33rd St. and Seventh Avenue, 4:45 P. M. і 6:35 P. M. старий час.

Поворот в неділю вночі.

ПОДІБНА ПРОГУЛЬКА 3. СЕРПНЯ.

Тікети до набуття в Consolidated Ticket Offices або в Hudson Termfnal. По дальші інформації телефонуйте: LOngacre 5-4021 або COrtlandt 7-2228.

Lehigh Valley Railroad
The Route of the Black Daimond

ТІ, ЩО ПІДПИСАЛИ ДЕКЛАРАЦІЮ НЕЗАЛЕЖНОСТИ.

Хто були ті, що підписали Декларацію Незалежности Злучених Держав, безсмертного маніфесту, котрим дня 4-го липня 1776 р. проклямовано засади рівного та незмінного права людини, правління з волі народу та права революції проти деспотичних володарів?

Томас Джеферсон, автор Декларації та пізніше президент Злучених Держав двома наворотами, був один з підписуючих із стейту Вірджінія. Він однак ніколи не предентував на авторство теорії правління, котру перед світом проклямовано в Декларації. Бунт проти „божої сили" королів та упривілейованих кляс кипів століттями. Фільософи багатьох країв довгі сотки літ голосили про „природні права" людини й ідеї ставлення опору супроти законів, противних таким природнім правам. Це було ділом Джеферсона переглянути ті політичні фільософії та винести передові ідеї для могутньої заяви, котра була призначена для зміни курсу історії людства.

Крім Джеферсона чотири інші делегати були призначені до уложення Декларації та їх підписи знаходяться на видним місці. Ними були: Венямин Франклин з Пенсильвенії, світової слави кольоніяльний політик, автор, учений та винахідник, тоді 70 років життя; Джан Адамс з Мессечусетс, пізніше другий з черги президент Злучених Держав; Роберт Р. Ливінгстон з Ню Йорку, великий промовець, котрого Франклин називав „провідником Америки", та Роджер Шерман з Конетикот, котрий замолоду вчився шевського ремесла, а пізніше власними силами вивчився на визначного адвоката.

Джан Генкак, котрий проводив конституальним конгресом, перший поклав свій підпис під Декларацією, а за ним наступав Семюел Адамс, другий провідник та революціонер з Мессечусетс. Генкака й Адамса вважали як „вогняні мечі" серед ворогів Америки, Британії, котра не предкладала їм, як іншим, даровання кари на випадок покаяння та повороту на службу короля. Після прийняття Декларації всіх підписуючих враз з їх родинами британський уряд прозвав „зрадниками" та обіцяв нагороду в сумі 500 фунтів стерлінгів від особи за їх придержання та віддання владі.

Вісім з пятьдесять шістьох підписувачів Декларації Незалежности були чужинецького роду. Роберт Морис, фінансовий геній революції, та Буттон Гвінет приїхали до американських кольоній з Англії; Джеймс Смит, Джордж Тейлор та Метю Торнтон, цей останній лікар з професії, вимігрували з Ірляндії; Джеймс Вилсон, пізніше судля найвищого державного суду у Вашингтоні, та Джан Витерспун професор каледжу, приїхали із Шкоції, а Френсис Луіс, торговець, з Валії.

Джордж Тейлор був здається найбільшим романтиком чужинецького роду між підписувачами Декларації. Будучи вбогим, не мав засобів на оплату своєї подорожі до Америки, прибув з Ірляндії як контрактовий робітник до залізної фабрики у Пенсильвенії на певний протяг років. Його здібности та вишколення скоро виявились, почім його зробили довірочним писарем. Зі смертю його працедавця Тейлор одружився з вдовою, перебираючи заряд підприємства у свої руки.

Він вчасно пристав до революції, стаючи поручником міліції; служив у провінціональній раді та репрезентував Пенсильвенію на Континентальним Конгресі. Вслід за тим йому поручили справу пертрактації договорів з різними індіянськими племенами на користь Злучених Держав.

Правдоподібно було багато підписуючих Декларацію з „другої американської генерації".

ФЛІС.

В ательє.

Маляр: Той образ хочу дати на якусь добродійну ціль.

Знайомий: Я гадаю, що добре булоб, колиб ви жертвували той образ для захисту сліпих.

———o———

Прошак: Ласкава пані, я вже два місяці не бачив шматка мяса.

Господиня (до наймички): Ганю, покажи тому бідному чоловікови ту телятину, що ти купила.

KRUEGER'S
ЛІПШ СЬОГОДНЯ НІЖ КОЛИНЕБУДЬ ПЕРЕДТИМ
BEER & ALES SINCE 1858

Слині.

— Не маєтв ніяких свояків? — питається пані слінопрошака, даючи йому милостиню.

— Маю брата, також слінопрошака, одначе ми бачимося рідко.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ПОШУКУЮ СВОГО ТОВАРИША АДАМА БІЛІНСЬКОГО з Білини Великої, повіт Самбір, який приїхав разом зі мною до Америки. Має перебувати десь в Огайо стейті. Хто знає про нього, або він сам, най зголоситься до мене на адресу:
WASYL CHARNECKY,
Box 108, Coatesville, Pa.

ФАРМИ НА ПРОДАЖ.
15 акрів з будинками і 4 акре ліс $3,100. 42 акрів з будинками $4,200. 22 акрів з будинками $2,500. 225 акрів, дім 18 кімнат, 35 штук худоби, машини і сотки дробу $24,000. 40 акрів з будинками і стаком $7,500.
ДАСТУХ,
Box 144, R. D. 1, Frenchtown, N. J.

ПОШУКУЮ СТАРШОЇ ЖЕНЩИНИ
до роботи на фармі, щоб могла зварити і спекти, та дещо в хаті підрядкувати. Може бути Українка або римо-катол. зі сіл Чагарі, Явиші і Клибанівка, повіт Збараж, яка знає ваші порядки. Писати на адресу:
АНДРІЙ ШЕВЧУК,
R. F. P. 3, CONNEAUT, OHIO.

ДАРОМ ВИШЛЕМО кождому зразок (sample) Карпатського Чаю з найліпшого гірського зіля, на недомагання жолудка, кишок, печінки і нирок. Прішліть свій і Ваших знакомих адрес до: 207.
UKRAINIAN BAZAAR,
170 E. 4th Street, New York, N. Y.

Д-р МИХАЙЛО ЯНКОВИЧ
УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР-ХІРУРГ.
Урядові години
Від 1—3 пополудні і від 6—8 вечір
В неділі після умови.
837 SO. 12th ST., NEWARK, N. J.
Tel. Bigelow 3-1657

VLAKOV
ГІРКИЙ ПРЕПАРАТ, КОТРИЙ ОСОЛОДЖУЄ ЖИТТЯ.
Всі хворобні і виснажені люди на цілім світі повинні зажнати "Vlakov" як середник і поміч для відзискання нормального здоровля. — В Ню Йорку його можна дістати в Галицькім Базари на Евеню А, між 7 і 8 вулицями. Даром вишлемо вам малу фляшку "Vlakov" коли одержимо 10 цет. на пересилку. Пишіть:
RIVIERA CHEMICAL PRODUCTS CO.,
611-621 Broadway, New York, N. Y.

КОСИ
Маємо австрійські серпи і коси з найліпшої серебристої стали, коса довга 32 цалі, важить поверх фунта, за одним поклепанням косить пару днів. Коса вузка ціна $2.25, коса широка $2.75 з пересилкою. Перстень до коси 40 ц. Бабка 75 ц. Молоток 60 ц. Брусок 25 ц. Серп з зубами $1.00. Кіся $1.50.
Замовлення враз з грішми посилайте на адресу:
UKRAINIAN BAZAR
170 E. 4th St., New York, N. Y.

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

ЗАНИМАЄТЬСЯ ПОХОРОНАМИ В BRONX, BROOKLYN, NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ
129 E. 7th STREET, NEW YORK, N. Y.
Tel.: Orchard 4-2568

ТАРЗАН І ПРОЛЕВ.

(60)

Сполоханий кінь Наомі Медисон пігнав гальопом взад по стежці, якою щойно прибули. З перестрахом вона запримітила, що незабаром вона знову попадеться в руки безсердечних Арабів. Але тепер вона не думала про себе, лише про бездушну Ронду, що лежала побіч льва.

Тимчасом Ронда лежала кілька хвилин непорушно там, де її скинув кінь. Коли вона прийшла до себе, побачила Льва, як він стояв своїми передніми ногами на своїй жертві і з ревом роздирав кінське тіло. Тоді його очі стрінулися з поглядом дівчини і з його горла дався чути приглушений рик.

Ронда заніміла з переляку. Вона хотіла замкнути очі, щоб не бачити грізної пащі, але боялася, щоб якийнебудь найменший її рух не стягнув на неї льва. Вона чула, що звірята не кидаються на людей, коли вважають їх мертвими. Одначе це могла бути лише поговірка.

Нагло звір обернувся повільно із близився до неї. Коли він підходив, вона чула, як він ревів та крутив носом на її тіло. Потім нагло вона стрінулася вічі-на-вічі із страшним поглядом льва, що дихав на її лице.